

Но тогава, какво вършеха около Пловдивъ?

Говориха много говориха, а още по-вече пишеха. както и всѣкога.

Драгоценнитѣ часове, днитѣ, които никой не цѣнѣше, се прѣминаваха въ фантастични разсждения.

Разнитѣ Шакировци, Реджебовци, Бекеровци, Фуадовци и други, — разбираха сериозността на положението и искаха да дѣйствуватъ . . . ; но тукъ е именно и най важниятъ въпросъ: не е *сериозността* на положението която въ подобни случаи, трѣбва да погълне вниманието на генералитѣ, но е неговата *стратегическа своєврѣменностъ*.

Да, какво би трѣбвало да се направи въ подобенъ единъ случай не вече за да избѣгнемъ поражението, но за да разбиемъ противника? Ето прѣди всичко на какво трѣбваше да се помисли.

Сериозно . . . ! Разбира се, положението бѣше сериозно . . . ; но то стана такова не тогава — при Татаръ-Пазарджикъ, — а много по-рано.

Напротивъ, въ тази именно минута, положението за насъ бѣше прѣвъзходно, а за противника то бѣ станало крайно тежко, защото ние бѣхме съсредоточени, а той разпърснатъ; слѣдователно отъ насъ самитѣ зависѣше да станемъ господари на «вжтрѣшнитѣ линии.»

Но по какъвъ начинъ ние бихме могли да достигнемъ това? Какъ би било възможно да разтървемъ генералитѣ отъ тѣхнитѣ врѣдни, празни караници? Единъ е казалъ — бѣло, другъ — черно . . . а никой не е говорилъ това, което е трѣбвало да говори. Но, все пакъ, разбира се, че това което тѣ сж говорили е било много по-добро отъ колкото онова което е мислилъ тѣхния началникъ.

Поразени, — не, доведени до отвръщение (*écœurés*) отъ поведението на Сюлейманъ, дивизионеритѣ се